

KUM TEFRİKALARI

Ömür İklim Demir

—
Türk Edebiyatı
Roman
—

Ömür İklim Demir 1980’de Adana’da doğdu. Tarsus’ta büyüdü. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ni bitirdi. Yedi yıl ceza avukatı, üç yıl da reklam yazarı olarak çalıştı. Öğrencilik yıllarında çeşitli fanzinlerde ve teknoloji dergilerinde yazarlık yaptı. İlk öyküsü 2010’da *Varlık*’ta çıktı. Bir öyküsü Giovanni Scognamillo adına verilen GIO Ödülleri’nde “Yılın En İyi Öyküsü” seçildi. Almancaya ve Farsçaya da çevirilen ilk öykü kitabı *Muhtelif Evhamlar Kitabı* ile Haldun Taner Öykü Ödülü’ne, Notre-Dame de Sion Liseliler Edebiyat Ödülü’ne ve Ankara Üniversitesi Öykü Ödülü’ne değer görüldü. Şimdilik var olmakla meşgul.

Kitapları

Öykü: *Muhtelif Evhamlar Kitabı* (YKY, 2015), *Mutedil Dalgalı* (2022).

Roman: *Kum Tefrikaları* (YKY, 2020).

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Muhtelif Evhamlar Kitabı

KUM TEFRİKALARI

Yazan: Ömür İklim Demir

Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Yapı Kredi Yayınları / Kasım 2020

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-5683-56-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Ömür İklim Demir

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kum Tefrikaları

ya da

Dünyanın Kenarı,
Salonun Ortası

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Önsöz

Hayatımın 2014 ile 2019 seneleri arasında kalan dönemi, *Kum Tefrikaları*'nı yazdığım günlere denk geliyor. Geçen bu beş senenin her birinde neler olduğunu tek tek hatırlamasam da olay olay, perde perde izler var aklımda. Romanın ilk cümlesini yazdığım sırada, kedim yaşıyordu mesela, köpeğim yaşıyordu, babam yaşıyordu; ben son cümleye varana kadar hepsi öldü. Daha önemsiz şeyler de oldu elbette, üç kere ev, bir kere de şehir değiştirdim. Birkaç ülke gördüm, birkaç insan tanıdım, öyle şeyler. O nedenle romanın ilk cümlesini başka birisi, son cümlesini ise daha başka birisi yazdı diyebilirim. Şimdi, o daha başka birisi de çok gerilerde kaldı. Şaka maka, altı sene geçmiş son cümleyi yazmamın üstünden.

Kum Tefrikaları'nın yeni baskısını yayına hazırlarken, bu sefer daha da başka birisi olarak, tekrar ziyaret ettim seneler öncesinde yazdığım tüm o sayfaları, insanları ve de yolları. Benim için de farklı bir tecrübe oldu. Çocukluğumun geçtiği mahalleye dönmek ya da çok uzaklarda kalmış dostlara rastlamak gibiydi biraz. Herkes biraz tanıdıktı ve biraz da yabancı. Bir de bir uğultu vardı, dalgalanıp duruyordu kafamda. Şehrin uğultusu ya da baş ağrısı değildi ama. Anladım sonra ne olduğunu: Senelerdir aklıma kök salıp orada müstakil hayatlar kurmuş birkaç karakter, kendi aralarında konuştuğu konuşuyordu. Böyle böyle, bazı diyalogları ufak tefek düzenlerken buldum kendimi –fazladan

bir nefes, fazladan bir virgöl, fazladan bir sessizlik... Yazmanın bitmeyen bir eylem olduğunu, bir kere daha görmüş oldum.

Beşinci baskıdan sonra yaptığım birkaç illüstrasyonu da romana dahil etme şansım oldu bu ziyaret sayesinde. Bir karakter dizini olsa ne güzel olurdu, diyen çok kişi olmuştu; o nedenle yeni baskıya küçük bir karakter dizini ekledim. Umarım okuyacak olanların da hoşuna gidecektir.

Son olarak, ilk defa bir önsöz yazdım bir kitabım için; tek nefeste şunu söyleyebilirim: İnsanın kendisi olarak yazması, öykü ya da roman yazmaktan daha zormuş –en azından benim için durum böyle. Lafı daha da uzatmaya gerek yok şu noktada.

Biz gidelim.

Tarih aksın.

Geriye sadece bir acı rüzgâr kalsın.

Güzel bir yolculuk diliyorum şimdiden herkese.

Dostlukla...

Ömür İklim Demir
2025

Romanda geçen bazı tarihi kişi ve mekân isimlerinin gerçek olması, bazı olayların yaşananları andırması okuyucuyu yanıltmasın. Tüm anlatılanlar kumdan, buhardan ve de hayalden ibarettir. Tarihi gerçeklerle alakası yoktur.

“İnsan usul usul ölmek için gelir dünyaya.
Başlar her gün biraz daha insan olmaya.
Ve ölürlen usul usul ne tuhaf;
Âşık olur, kedi besler, isim verir eşyaya...”

Metin Altıok

“Ölmek yeni bir şey değildir bu dünyada,
Ama yaşamak da yeni bir şey olmasa gerek.”

Sergey Yesenin

“Eskiden hayat daha ilginçti. Her evde bir cin yaşardı, her kilisenin bir tanrısı vardı. İnsanlar gençti, şimdiyse her dört kişiden biri yaşlı.”

Stalker adlı filminden

Politik hırslar uğruna ölüme gönderilen
bütün genç insanların anısına...

DOĞAL KİTAP
ÖRNEKLER

İçindekiler

I. KISIM

KUM

ya da

Rüzgârın Eti

19

II. KISIM

ÇÖL

ya da

Ruhunu Kaybetmiş Deniz

73

III. KISIM

FATA MORGANA

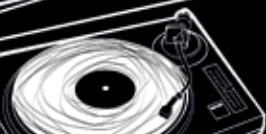
ya da

Bir Varmış Bir Yokmuş

249

Ekler

503

I. KISIM

KUM

ya da

Rüzgârın Eti

1. Kumun Getirdiđi

Rüzgârlı havalarda tadım kaçır; çünkü ne zaman Suriye tarafında kum fırtınası çıksa, bizim tarafta elektrikler kesilir. Sonra da çölden kalkan bütün o toz, çamurdan bir karabasan gibi tepemize çöker. Caddeler, sokaklar, evler, telefon direkleri, fenni sünnetçi ilanları, eczane tabelaları, gazoz şişeleri, vergi beyannameleri, teker teker ve hatta üçer beşer gözden kaybolur. Geriye sadece rüzgârın uğultusu kalır. Uğultunun içinde kediler kaçıır, saksılar devrilir, teneke kutular tangırdar ve en azılı sokak köpekleri bile inlerine çekilir. Bazı günler rüzgâr öyle hızlanır ki kuytulara yığılmış çöp poşetlerinden, bebek ağlamasını andıran, suretine yabancı sesler çıkar. Uykusu bölünmüş çocukların yüreğinde, ismini bulmamış korkular cisimlenir, loş odalarda tespihler çekilir, dualar okunur, çaylar karıştırılır... İşte ben böyle gecelerde, yemek masasındaki sandalyelerden birini salonun ortasına çeker, tek başıma sigara üstüne sigara içerim.

Avuçlarım terler.

Ağzım kurur.

Biraz da gözlerim yaşarır.

Ağlamam.

Sonra fırtına diner. Mahalledeki binalar çamurdan yapılmış gibi görünür o zaman ve de bütün arabalar birbirine benzer. Kaldırım kenarlarında kızıyla kahve arası tuhaf öbekler oluşur. Kimine göre tozdur bu, kimine göre kumdur, balçıktır, şehrin kınasıdır. İslanınca kana benzer, göze kar gibi güzel görünmez. Onları tekmeleyip dağıtan çocuklar dışında, kimsenin yüzünü güldürmez ya da kimseyi uzak hayallere sürüklemeyiz. Sadece, yüzlerini tülbentle örtmüş kadınların, ellerinde kovalarla ve çalı süpürgeleriyle dışarı çıkmasına sebep olur. Sular dökülür. Merdiven boylarından aşağı çamur akar, o çamur sokaklara iner, yol olur. Denizi olmayan bu çorak şehir, yamacına dalga vurmuş kumdan kale gibi erimeye başlar. Kumların altından, paslı balkon demirleriyle, çanak antenleriyle, çatlamış duvarlarıyla, çıplak damlarıyla –bir başka gün yine çamura bulanmak üzere– Suruç adında yorgun bir şehir çıkar.

Dünyanın kenarı, derdi Murat Hoca buraya; kimsenin hikâyesi burada başlamaz doktorum, sadece herkesinki burada sona erer. Yanılıyordu halbuki. Benim hikâyem tam da burada başladı. Dünyanın kenarında ya da salonun ortasında ya da her ne haltsa, ama temmuzda, rüzgârlı bir havada.

Dün gibi hatırlıyorum; çoğu gece olduğu gibi, o gece de fosur fosur sigara içiyor, sehpanın üstündeki kristal kül tablasına boynu kırık izmaritler bırakıyordum. Annemi düşünüyordum bir yandan da. Her veli toplantısının ardından, kısık sesle, “Kenarda kalma yavrum” derdi bana, “sesin çıksın biraz, konuş.” Nereden okumuş, kimden duymuşsa artık, başarılı olmak istiyorsam hep göz önünde olmalıydım ona göre. Ha, bir de yürürken omuzlarımı düşürmemeliydim, o da çok önemliydi. İster istemez gerindim oturduğum yerde, duruşumu düzelttim. Sırtımdan birkaç kütürtü geldi. Hay senin postürüne, dedim, camdaki çarpık

görüntüme bakarken; ardından –çat!– hayatımın olağan akışı ge-
reği, elektrikler kesildi. Annemmiş, postürmüş, izmaritmiş, hepsi
karanlıkta kayboldu gitti. Pencereyi açıp havlayasım geldi o an.
Çünkü tepelerin ardında bir yerlerde koskoca bir elektrik idare-
si, o koskoca elektrik idaresinin ardında da Pavlov’un köpeğine
dönmüş insanlar vardı. Ne zaman rüzgâr şiddetlense, şartlan-
dıkları refleksler gereği şehrin şalterini indirirlerdi. Onlar şehrin
şalterini indirince, ben de karşılık olarak –o saate kadar yapma-
mıışsam eğer– sandalyelerden birini farkında olmadan salonun
ortasına çeker, hemen bir sigara yakardım. Bir elektrik idaresin-
dekiler, bir ben, bir elektrik idaresindekiler, bir ben, pinpon maçı-
na meyleden bir şekilde, Pavlov’a saygı duruşunda bulunurdum.

Yine öyle oldu, düşüncelerimi bile böldü karanlık; gözlerim
alışana dek bekledim. Birkaç dakika içinde, koltuğun kambur
gölgesini, hemen onun yanındaki mermer sehpanın pürüzsüz
yüzeyini, seneler önce bir hasta yakınının hediye ettiği Zippo
çakmağı ve ortasına mum dikiğim porselen çay tabağını iyi kötü
seçer hale geldim. Çakmağa uzanıp mumu, muma uzanıp siga-
ramı yaktım. Hatırladığım kadarıyla, evdeki son paket Gaulo-
ises’imdi. Bir de Murat Hoca’nın geçen hafta bende unuttuğu
yarım paket Muratti olması lazımdı. Murattı’nin gerçekten tadını
mı yoksa sadece adını mı severdi bilemiyorum ama bayılırdı o
sigaraya bizim Hoca.

Ayağa kalktım.

Biraz daha ışık istedim nedense. Pencerenin önündeki oduna
benzeyen mumu yaktım; fitilinin etrafı toz bağlamıştı, hafifçe çı-
tırdadı yanarken. Zayıf bir ışık sızdı geceye. Bir anlığına camda,
kapkara dalgalandım. Kendi yansımanın içinden dışarıya kaydı
gözlerim: Karşı tepedeki iğde ağacı, rüzgâr vurdukça bin yapra-
ğıyla birlikte eğilip bükülüyor, tepesindeki ince dallar kırbaç gibi
esniyordu yere doğru. Daha aşağıdaki dalların birindeyse beyaz
bir poşet çırpınıyordu. Yaprak hışırtısıyla enik ciyaklaması arası,

rahatsız edici bir sesi vardı poşetin. Hani bilmesem, acı çekiyor zannederdim. Belki de çekiyordur, kim bilir? Belki de delinin biri için, gerçeklik böyle bir şeydir? Gerçeklik dedim de, bir keresinde Murat Hoca “Ben Süpermen’im diye damdan atlayan çocuk, yere çakılınca gerçeği anlar mı?” diye sormuştu. Gerçeği bilmem de yerçekimini kesin anlar, demiştim. “Anlamaz” demişti o da, “Sabah yediği şekeri kriptonit sanır, yine anlamaz. Lex Luthor taa Amerika’dan geldi beni zehirledi sanır, yine anlamaz. Çünkü inanmak, gerçekten inanmak, böyle bir şeydir doktorum.” Evet, aşağı yukarı böyle söylemişti. “Sadece çocuklar gerçekten inanır” gibisinden süslü bir lafla devam etmişti, “hem de senin yerçekimine inandığın gibi körlemesine inanır.”

Sigaramdan derin bir nefes çektim. Ciğerlerime dolan duman, ruhuma kadar nüfuz etti. Eğer günün birinde ölür ve yarım kalmış işlerim nedeniyle bir hayalete dönüşürsem, muhtemelen hayaletim bile nikotin sarısı olacaktı. Bu sırada beyaz poşet, alttaki daldan kurtulup ortalarda bir başka dala takıldı, çığlık çığlığa çırpınıyordu uğultunun içinde. Yırtıldı yırtılacaktı. Sonunda rüzgâr öyle sert esti ki poşetle birlikte ağaçtaki ince dalları da havaya savurdu. Sabah olunca evhamlı anneler, yere dökülen bu dalları çocuklarına nazarlık, Murat Hoca’nın tabiriyle *temîme* yapmak için toplayacak, fırtınanın biçtiği kuru dallardan bile, her şeye dair arsız bir umut yeşerecekti. En azından, üst kattaki komşum Fatma Hanım açısından durum böyle olacaktı. Neredeyse her yaz, kızı Züleyha için iğde dalı toplardı Fatma Hanım. Ve benim ona, bırak şunları toplamayı teyzecim, kızına degecek nazar mı kalmış, diye dürüstçe tıslayasım gelirdi. Kendimden utanır, susardım. Felçti çünkü Züleyha. Viranşehir tarafında gittiği bir düğünde, omuriliğine kurşun saplanmıştı; hep uzaklarda bir yerlere bakar, rüzgârlı gecelerde boğuk çığlıklar atardı. Anası ne zaman yolda, sokakta bir doktora denk gelse, “Yürür he mi doktorum?” diye sorardı. Ben dahil herkes, ağız birliği etmişçesine, “Yürür teyze-

cim" derdi, "Züleyha daha çok genç, çabuk iyileşir." Fatma Hanım bize gerçekten inanır mıydı yoksa sadece inanmak mı isterdi bilmem ama yaşadığı son güne kadar, aynı soruyu sormaktan hiç vazgeçmedi. Sanırım insan ne kadar umutsuzsa mucizelere de o kadar kolay inanıyor.

Remil* Caddesi, adına yakışır şekilde kum altında kalırken iki mum daha yaktım. Etrafa, mürekkep lekesini andıran, titrek gölgeler saçıldı. Dudağımdaki sigaranın bile ateşi söndü. Birileri bu mumları karanlığın –ve belki de ölümün– altını çizmesi için icat etmişlerdi sanki. Halbuki çocukken severdim ben elektrik kesintilerini, aklıma böyle ölümü getirmezlerdi. O zamanlar, İstanbul'u sel aldığı için kesilirdi elektrik. Dışarıda sırılsıklam sarhoşlar koştururdu. Ara sıra bir silah patları arka sokakların birinde. Saçakların altından nefes nefese birileri geçirdi. Uzaklardan bekçi düdüklüğü duyulurdu, sağda solda pencereler açılırdı, köpekler havlardı... Sonrasında, geriye sadece yağmurun sesi kalırdı. Odun sobasının çıtırtısı daha belirgin olurdu öylesi anlarda; mumların alevi inceden inceye pencereden öteye uzardı. Portakal kabuğu kokardı karanlık. Annemin gölgesinin sobanın başında durduğunu görürdüm; babam da o sırada, akşam haberlerini andıran ses tonuyla, anıtlar kurulundaki şerefsiz adamlarla ilgili bir şeyler anlatırdı. Çocukken sıkıcı gelirdi de, aslında hepsi çok güzel günlermiş. Gülümsedim. En azın...

Tam o noktada telefon zırlı zırlı çalmasaydı eğer, "En azından kendime kaçak çay demleyecek kadar keyfim yerine gelmişti" diyebilirdim. Ancak benim için telefonun akşam saatlerinde çalması, Urfa-Antep yolunda iki otobüsün kafa kafaya çarpıştığı ya da birilerinin sınırda mayına bastığı anlamına gelirdi. Apar topar hastaneye koşar, en mahrem yerlere saplanmış şarapnel parçalarını çıkartır, bileğinden kopmuş elleri, ayakları yerlerine diker-

* Kum falı.

dim. Bir de bol bol annemle babamı düşünürdüm. Onların ölüm haberini de iki yıl önce, tıpkı böyle bir havada, yine aynı karanlığın ortasında, yine aynı telefonda dinlemiş, ayakkabılarımı bile giymeden, yine aynı hastaneye koşturmuşum.

Telefon bir kere daha çaldı.

Umarım kimse ölmüyordur diyerek ahizeyi kulağıma götürdüm. Hiç tanımadığım bir adam, cenaze levazımatçıları hayran bırakacak cansız bir sesle konuşmaya başladı: En son, otuz beş yıl önce sünnet düğünümde gördüğüm büyükhalem, altı hafta önce İstanbul'daki evinde, merdivenden aşağı yuvarlanıp ölmüş. Haberi duyunca, üzüntüden çok şaşkınlık hissettim; çünkü Yurdanur Hala'nın İsviçre'de yaşadığını ve hiç ölmeyeceğini zannediyordum. Kendisi benim gözümde, Nesquik gibi son kullanma tarihi olmayan, doğüstü bir varlıktı. Dile kolay, o güne kadar bir koca, iki evlat, biri dedem olmak üzere üç kardeş; biri babam olmak üzere altı yeğen; hısım akraba literatürünü zorlayacak sayıda insan ve tahminince sekiz kedi gömmüştü; beni de gömer diye düşünüyordum ama yanılmışım.

Babamın dediğine göre; kelimeleri kifayetsiz bırakacak kadar kederli, tıp bilimini anlamsız kılacak kadar sağlıklıydı Yurdanur Hala. Kışları ince bir hırkayla geçirir, rakıyı susuz içerdi. Ben ise detaylara babam kadar hâkim değilim. Ne de olsa büyükhalemi son gördüğümde, kafamda koca bir havacı şapkası ve elimde püsküllü bir asayla yatağa oturmuş, sünnetlik hediyelerimi açmakla meşguldüm.

"Bak halacığım, pilot yaptık Mithat'ı" demişti babam geniş yakalı gömleğinin arasından, "Maşallah, Şevket Eniştem gibi yakışıklı olacak kerata." Bunu söylerken, elime bir şişe de Elvan tutuşturmuştu. Şaşkın şaşkın bakınmıştım.

Yurdanur Hala da mat gözleriyle, önce elimdeki gazozu, sonra da kafamdaki lacivert şapkeyi süzmüş, çok eski bir tanıdığı bakar gibi, hafifçe tebessüm etmişti. O halini görünce, bir zaman-

lar onun da herkes gibi heyecanları olan, genç bir kadın olduğuna hissetmiştim. Kadıncağız tam ağzını açacakken...

“Mithat Bey?” dedi telefondaki ses, “Mithat Bey, orada mısınız?”
Sigaramın külünü silktim.

Karşı tepedeki iğde ağacı, toz bulutunun içinde artık iyice kaybolmuştu.

“Evet” dedim, “sizi dinliyorum.”

Dinledim: Talihsiz, nâgehan bir kaza, mırmır da mırmır, mukadderat, takdir-i ilahi, hımhım da hımhım, mehmâemken ve mutad olduğu üzere, velhasıl, velhasıl, binaenaleyh ve bir velhasıl daha... Adam kelime dağarcığımı –dağarcık da neyse artık– dümdüz ederek konuştu da konuştu.

Halbuki Yurdanur Hala, yetmişli yılların sonlarında bir yerlerde, renkli balonlarla süslenmiş yatağımın başında, henüz ağzını bile açamamıştı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki “Öp hadi büyükhalanın elini” diye babam araya girmişti.

Öpmüştüm.

“Berhудар ol pašam” demişti bana nemli gözlerle. Ardından, örümcek fosilini andıran kemikli elleriyle, sünnetliğimin yakasına koca bir Reşat altını takmıştı. Acaba bununla bisiklet alınır mı, diye geçirmiştim içimden. O da gülümseyip yanağını okşamıştı. Ellerinin soğukluğunu ve gülümsediği sırada alınının ortasında iyice belirginleşen derin çizgileri hâlâ hatırlıyorum. Yaşlanınca yanakların sarktığını, göz kenarlarının çizgi çizgi olduğunu, dedemlerden dolayı iyi biliyordum ama bir alnın böylesine kırışabileceğinden hiç haberim yoktu. İşte Yurdanur Hala’ya ait, hafızamdaki en net hatıra buydu. O günden sonra, kendisini bir daha görme şansım olmadı. İlkokula başladığım senenin sonunda büyükhalam, İsviçre’de yaşayan oğlu Fethi Amca’nın yanına taşındı. Hal böyle olunca da irtibatı tamamen kaybettik.

Kaybolan irtibat, ancak otuz küsur yıl sonra –ben salonda kaçak sigara içerek kum fırtınasını seyrederken– son bir defalığına

yeniden kuruldu. Telefonun diğere ucundan, Yurdanur Hala'nın ölüm haberi geldi. Haberi bir süre aklımda evirip çevirdim, Tahir Münif ve Saliha kızı Yurdanur Çölgezer, nüfus idaresi ve mezarlıklar daire başkanlığı haricinde, artık kimse için bir anlam ifade etmiyordu. Oysa, "Yahu duydun mu, Yurdanur Hala ölmüş" diyebileceğim birkaç akrabam olsa, hiç fena olmazdı. Hadi geçtim Yurdanur Hala'yı, "Yahu duydunuz mu, dün gece annemle babam öldü" diyecek uzak akrabalarım bile olmadı. Çünkü aile fertlerimiz, büyük küçük demeden, bıkıp usanmadan, ölmüşler babam ölmüşlerdi. Bildiğim kadarıyla, şu gezegen üzerinde Avustralya'daki kızıl saçlı teyze torunundan başka bir akrabam yoktu. Onu da sadece Facebook'taki birkaç sümüklü fotoğrafından biliyordum.

Çünkü hayat böyleydi, içinde bol bol ölüm vardı. Ve yeri geliyor, Yurdanur Hala'nın iki Balkan, iki Dünya, bir Kurtuluş savaşı atlatmış, bir imparatorluk, bir cumhuriyet, iki darbe görmüş tarih öncesi vücudu bile ölüp gidiyordu. Tam da böyle, Osmanlı ve Türk siyasi tarihini kendimce özet geçen bir envanter çıkarırken, telefondaki adam "Velhasılıkelam, Yurdanur Hanım'ın tek kanunî mirasçısı sizsiniz Mithat Bey" dedi. "Bu suretle, rahmetlinin Kandilli'deki evi size kaldı."

"Evi mi?" diye şaşkın bir soru çıktı ağızımdan.

"Evet Mithat Bey, tabii eğer kabul ederseniz..." deyip duraksadı karşıdaki, "Biliyorsunuz, mirası reddetme hakkınız var."

"Evet biliyorum" dedim içim sıkılarak, "maalesef iki sene önce bu konuları detaylıca öğrenmek zorunda kaldım."

"Anlayamadım?"

"İki sene önce annemle babamı kaybettim de, iyi kötü konuyu biliyorum."

"Anlıyorum, tekrar başınız sağ olsun Mithat Bey. İsterseniz intikal işlemlerinde size yardımcı olabilirim, hem yorulmamış olursunuz."

“Sağ olun, teşekkür ederim.”

Sesim biraz soğuk çıkmış olacak ki, adamcağız “Sakın aklınıza başka bir şey gelmesin, bütün o evrak işleriyle uzaktan uğraşmanız zor olur diye söylüyorum” şeklinde bir açıklama yapma gereği hissetti.

“Hayır” dedim, “ne demek efendim, estağfurullah.”

“Yurdanur Hanım çok sevdiğim, çok saygı duyduğum bir müvekkilimdi. Hatta aile dostumuzdu” diye nefes almaksızın devam etti adam. Konuştu, konuştu, konuştu... “Size yardım etmekten mutluluk duyarım” minvalinde yirmi sekiz farklı cümle sıraladı. Ben de es verdiği yerlere, birkaç tane daha “Estağfurullah” sıkıştırdım.

Biraz rahatladı, adını soyadını, telefon numarasını verdi. İlk söylediğinde duymamıştım, adı Bahri’ymiş.

Hepsini not ettim.

Bahri Bey telefonu kapatmadan önce, “Yazıhanem Üsküdar’da, Paşakapısı civarında, müsait olduğunuzda sizi mutlaka bekliyorum” diye son bir kez ekledi. Nedense adamın ses tonu bana, hareket etmeye başlayan trenin arkasından koşarken, mektup yazmayı unutma, diye bağırın film kahramanlarını anımsatmıştı.

Hastanedeki işlerimi düzene koyabilirsem en kısa zamanda uğrayacağımı söyleyip ahizeyi yerine koydum. Alışkanlıklarım gereği, tekrar salonun ortasındaki sandalyeye oturdum. Sigaramı söndürdüm, yenisini yakmadan önce bir süre daha pencereye vuran kum tanelerini ve tozun içinde çırpınan iğde ağacını izledim. Çoğu rüzgârlı havada olduğu gibi, üst kattan yine Züleyha’nın ağlamayı andıran çığlıkları yükseldi. Ve biz, ağaç dalları, kum taneleri, izmaritler, çöp poşetleri, ıstırap yüklü sandalyeler, elektrik idaresi çalışanları, titrek mumlar ve saçları dökük, dikkatleri dağınık, ağızları Ritalin –bazen de Talcid– kokan pos bıyıklı cerrahlar, hayata kaldığımız yerden devam ettik.

“Dünyanın kenarı, derdi Murat Hoca buraya; kimsenin hikâyesi burada başlamaz doktorum, sadece herkesinki burada sona erer. Yanılıyordu halbuki. Benim hikâyem tam da burada başladı. Dünyanın kenarında ya da salonun ortasında ya da her ne haltsa, ama temmuzda, rüzgârli bir havada.”

Rüzgâr hiç durmadan esiyor sayfaların arasında, her şey bir görünüp bir kayboluyor ya da bir kaybolup bir görünüyor. Yutuyor kenarları, köşeleri, arabaları, evleri kum; yutuyor günleri, takvimleri, atları, uçakları ve de hepsinden mürekkep hayalleri. Bozkıra bakan izbe balkonlar Boğaz'a açılıyor bir vakit; ölümler umuda, umutlar çaresizliğe benziyor yavaş yavaş. Her kavram değişip dönüşürken, Türkiye'nin son yüz yılında dolanıyor Ömür İklim Demir; geçmişle geleceğin arasında sabırla mekik dokuyor. İlk eseri *Muhtelif Evhamlar Kitabı*'nın ardından, “kumdan, buhardan, hayalden ibaret” bir romanla çıkıyor karşımıza.

Kum Tefrikaları, kuytunun, saplanıp kalmanın, kendine gömülmenin, uzaklara düşmenin, öteki bile olamamanın, boşluğun, hevesin, meşgalenin, Doktor Mithat'ın, Murat Hoca'nın, Yurdanur Hala'nın, Şevket Kemal Bey'in, ölümlerin, kelimelerin, telgraf tıkırtısının, tozun, rüzgârın, bulutların, bütün o yılların ve de üstümüzden esip geçen diğer şeylerin hikâyesi.

Bir iyi dilek, bir ilk roman...

